

Небайдужість, відкритість і щире бажання допомагати іншим

Кажуть, будь-яка сфера, якщо довго у ній працювати, залишає на людині свій слід. Схоже, так воно і є. Принаймні металурги і гірники, що присвятили багато років профспілковій роботі, і після завершення трудової діяльності зберігають риси, притаманні профактивістам: небайдужість, відкритість та щире бажання допомагати іншим.

Яскравий приклад – представниця первинки ПМГУ ПАТ «АрселорМіттал Кривий Ріг», колишня голова цехкому конвертерного цеху Юлія Доброжданова. Цього літа вона вийшла на заслужений відпочинок, але продовжує відчувати нерозривний зв'язок з рідним підприємством і його профорганізацією. Із непересічною жінкою поспілкувалася наша колега – кореспондентка газети «Разом профінфо» Юлія Козак.

– Вдома нудьгувати не доводиться, – розповідає її співрозмовниця. – Приватний будинок, город, безліч турбот по господарству. Та за роботою все одно сумую. А як інакше? Я була частиною багатотисячного колективу АМКР більше 26 років... На підприємство прийшла у 1997-му – приймальником вантажу в шихтовому відділенні конвертерного цеху. Вчилася швидко, дякую гарним наставникам, і вже скоро змогла самостійно вести облік матеріалів та сировини, використовуваних для виробництва сталі.

Велике та гаряче виробництво вражало. Нас туди, до конвертерів, не особливо й пускали. Але до диспетчерів з документами заходила, і

щоразу, спостерігаючи, як заливають чавун, думала: оце у хлопців робота, оце вони сильні та витривалі!

Взагалі, мені дуже пощастило з колективом – він у нас був дружній, попри те, що цех великий і розкиданий по території. Керували підрозділом достойні люди. Наша цехова профорганізація завжди знаходила з ними спільну мову.

Активно займатися профспілковою роботою я почала з 2013 року. Виконувала обов'язки заступника голови цехового комітету ПМГУ конвертерного цеху. На той час його профлідером був Олег Ващенко. А у 2019 році на цю посаду обрали вже мене. Дякую всім колегам, які в ті роки були поруч, за терпіння і увагу, за те, що допомагали порадою та добрим словом!

Люди приходили в цехком з різними життєвими ситуаціями – часто з бідами й негараздами, потребуючи підтримки і співчуття. Але в пам'яті й безліч веселих, позитивних моментів. Наприклад, наш цех заслужено носив звання кращого в багатьох спортивних змаганнях та культурних заходах. До лютого 2022 року первинна організація ПМГУ АМКР проводила їх регулярно і з розмахом.

З початком широкомасштабної війни все, звісно, дорізно змінилося. Те, що було важливим раніше, відійшло на другий план. Багато наших хлопців захищають Україну зі зброєю в руках, на жаль, багатьох ми втратили. Дуже співчуваю родинам загиблих Героїв! Це біль і втрата, яку не розрадити.

Але боротьба із загарбником тільки ще більше згуртувала металургів. З перших днів ворожого наступу працівники почали діяти – допомагали армії грошима, варили захисні їжаки, збирали піддонни для будівництва бліндажів, відправляли воїнам теплі речі, спецодяг, воду, їжу. Особлива вдячність тут керівникам цеху – вони відгукувались на всі прохання, а також нашої профспілки, яка забезпечила захисників касками та бронжилетами. Думаю, чимало наших спілчан у той момент зрозуміли, що зробили правильний вибір, ставши членами первинної організації ПМГУ, яка турбується про своїх людей.

Сама ж я завжди пишалася приналежністю до лав ПМГУ. І зараз згадую це відчуття кожен раз, коли колеги за старим звичаєм телефонують мені дізнатися про путівку чи з іншого нагального питання. Звісно, тепер я вже не володію ситуацією по різних профспілкових моментах, тому даю контакти нового профлідера – виконуючої обов'язки голови цехкому Наталії Колесниченко. Знаю, що вона налаштована на роботу та завжди знайде спосіб допомогти. Але якщо щось можу порадити та підказати, то з радістю це роблю.